

Angleži so podili nemško ladjo prav do obrežja in ji odvzeli ujetnike po boju z posadko

Ko je nemška ladja obtičala, se je vnel boj, v katerem so bili štirje nemški mornarji ubiti in več ranjenih. Angleži so oprostili 326 ujetnikov.

NORVEŽANI IN NEMCI PROTESTIRAJO, KER SO PRIŠLI ANGLEŽI V NEVTRALNE VODE

London, 17. febr. — Angleški rušilci so planili v norveške nevtralne vode in zapodili nemško pomožno ladjo Altmark na siper ob norveški obali, ubili štiri norveške posadke, jih več ranili, ostala nemška posadka je zbežala na kopno, nakar so Angleži oprostili 326 angleških mornarjev, ki jih je imela ladja ujetje.

Kot izjavlja angleška admiralita, je ukazala svojim rušilcem, da oprostijo ujetnike z nemške ladje, čeprav grejo radi tega v norveške nevtralne vode. Angleški rušilec Cossack je

gleda mornarica Nemcem in ker so osvobodili iz jeništva 326 angleških mornarjev. Zdej se tudi doznavajo, da je bila ladja Altmark oborožena z enim topom in štirimi strojnimi. Nemci so bili tudi prvi, ki so streljali na Angleže, ko so prišli na krov po ujetnike.

Angleško ministrstvo zunanjih zadev tudi izjavlja, da ne vzame na znanje protesta norveške vlade radi tega dogodka. Angleška vlada pravi, da je bila Norveška površina, ko je preiskala nemško ladjo in potem izjavila napram Angležem, da je neoborožena in da ne vozi nobenih ujetnikov. Ker je torej norveška vlada dopustila, da je nemška oborožena ladja plula po norveških nevtralnih vodah in dopustila oditi iz norveškega pristanišča z angleškimi mornarji na krovu, je bila angleška bojna mornarica upravičena te ujetnike osvoboditi. Angleško časopisje hvali bojno mornarico in pravi, da so Nemci zdaj okusili svoje lastno zdravilo.

NEMCI NE MARAJO ZASPANCEV

Berlin. — Nemška vlada je izdala letake in jih nabila po tovarnah, uradih in trgovinah, v katerih se svari narod sledeče: "Kdor izostane od dela, ne da bi bil resno bolan, krši svoje dolžnosti proti skupni blaginji." Potem letaki tudi svarijo, naj se ne kličje zdravnik, če ni resen slučaj, ker se s tem odvrne zdravniška postrežba onim, ki jo v resnici potrebujejo.

PASJA HRANA NA KARTE

Berlin. — Kot ljudje, dobivajo tudi psi prehrano na karte, ki se zanje izdajajo vsak mesec. Psi ne dobijo nobenega mesa. Vsak pes dobi na dan porcije 250 gramov živil, ki obstojajo največ iz zmesi ovsene moke.

Dr. Mally doma

Dr. J. W. Mally danes zopet uraduje. V soboto se je vrnil iz uradnega obiska pri jugoslovanskem konzulatu v New Yorku in jugoslovanskem poslanstvu v Washingtonu. V soboto je bil povabljen na kosilo k atašeju, g. polkovniku in ge. Burja, nakar se je vrnil z aeroplanom domov.

Ohijski delegatje solidno z Rooseveltom

Columbus, O., 17. febr. — Centralni odbor ohijske demokratske stranke je bil enkrat složen in se je odločil, da se naroči ohijskim delegatom za demokratsko narodno konvencijo, da podpirajo predsednika Roosevelta za tretji termin. Centralni odbor je tudi izbral senatorja Donaheya kot prva izbira in Charles Sawyerja kot druga. S tem je zadosteno postavil dr. zahteva prvo in drugo izbiro. Postava tudi zahteva, da mora dati predsedni-

FINSKI VODJA PROSI VOJAKE NAJ VZDRŽE

Helsinki, 17. febr. — Feldmaršal Mannerheim, vrhovni poveljnik finske armade je izdal na svoje vojake apel, naj vzdrže v novih postojankah, ker da bo pomoč vsak čas prišla.

"Naš narod se ne bori več sam," je rekel 73 let stari feldmaršal, "ker je iz inozemstva že prišla izdatna pomoč, ki venomer prihaja. Lahko ste zagotovljeni, da sovražnik ne bo nikdar zlomil mojega obrambnega sistema. Čas je prišel, da ustavimo silen napad sovražnika in to na novi obrambni črti, kamor sem poslal nove čete in dodatne topove.

"Finci, vojaki! Stati moramo brez omahovanja! Ves položaj kaže, da imamo vso priliko do zmage. Finski narod stoji za nami in nam zaupa. Bodimo trdni!" Tujezemski opazovalci trdijo, da glavna Mannerheim linija še ni v nevarnosti, in da so bile pozicije, ki so jih Finci zapustili, samo prednje obrambne točke, ki so bile šele zadnje čase postavljene.

Moskva, 18. febr. — Vojno poročilo danes trdi, da je rdeča armada napravila mnogo škode Fincem na Mannerheim liniji in da je prišla že štiri milje do mesta Viipuri, katerega so Finci izpraznili civilnega prebivalstva. Ruske vojake navdušujejo politični komisarji, ki vpijejo: "Tovariši, uničite finske bele kače!" Rusko poročilo trdi, da se Finci umikujejo na celi črti.

REGISTRACIJA ŠVEDSKIH ŽENSK

Stockholm, Švedska. — Vlada naznanja, da se je registriralo več kot 1,000,000 žensk za službo v civilnih korih, da bodo prevzele delo moških, če se Švedska zaplete v vojno. Vsa moška dela bodo prevzele ženske, moški bodo prišli pa za orožje.

Shod hišnih posestnikov

Jutri večer ob osmih se bo vršil shod malih hišnih posestnikov v Slovenskem domu na Holmes Ave., v četrtki pa v SDD na Waterloo Rd. Pridejo naj vsi, ki se zanimajo za to organizacijo in naj pripeljejo s seboj svoje prijatelje in znance.

Žalostna vest iz domovine

Mrs. Fany Eckhart, 1029 E. 77th St. je dobila iz stare domovine žalostno novico, da ji je v Bizoviku pri Ljubljani umrl brat Stefan. Tukaj zapu-šča sestre Fany Eckhart in Kattie Bartol, dva nečaka in bratranca. Naj počiva v miru.

Pijan k raportu

Clevelandski policist Frank Karl je bil poklican pred direktorja Nesa, da se zagovarja radi težkega prestopka: bil je pijan v službi. Vse bi se bilo morda dobro izteklo in morda bi bil odnesel zdravo kožo, da ni prišel na zagovor, ali raport, pijan. Direktor Ness ga je takoj spodil iz službe.

Cerkvena prepoved

Včeraj je poskušala clevelandska škofija ponovno ustoličiti novega župnika v italijanski cerkvi na 157. cesti in Kipling Ave. Zopet se je zbrala, kot zadnjo nedeljo, velika množica faranov, ki so zabranili duhovščini vstop v cerkev. Poklicana je bila policija, da bi napravila prostor pri vratih, pa vse brez uspeha. Ljudje so vpili, naj gre duhovščina domov. Ko je Father Begin, škofov odposlanec videl, da ne odpravi nič, je v imenu škofa proglasil nad faro cerkveno prepoved. To pomeni, da dokler je v veljavi, noben izmed faranov ne more sprejeti sv. zakramentov, razen če je bolan na smrt. Ljudje se ne sme vršiti služba božja, noben ne more biti cerkveno pokopan, noben ne more biti cerkveno poročen, ne birman in ne krščen. To zadene tudi one farane, ki pri teh izrednih niso imeli nobenega opravka. Toda ti gre do lahko k škofu in ta jih odvzede te cerkvene prepovedi in jih odene v drugo faro. Ta cerkvena prepoved bo v veljavi, dokler farani ne sprejmejo župnika, ki ga je imenoval škof Schrembs za to faro, Rev. Carusa. Ta slučaj cerkvene prepovedi je prvi v zgodovini clevelandske škofije.

PARALIZA IN ŠTORKLJA

Minneapolis, Minn. — Mrs. Volkman, stara 24 let, je potom operacije dala življenje otroku. Ženo je zadela otroška paraliza in se je nahajala več tednov v takozvanih železnih pljučih. Samo toliko so jo zdravniki zveli ven, da so izvršili operacijo in dobili otroka, potem so jo pa takoj deli nazaj brez zlih posledic za mater ali otroka.

Smrtna kosa

V soboto zvečer je preminila v Lutheran bolnišnici Margaret Suštaršič, stara tri leta in pol, hčerka Jack in Margaret Suštaršič iz 2822 Bridge Ave. Umrla je za operacijo na slepiču. Na isti dan pred enim letom jima je umrl novorojenček, da sta sedaj brez otrok. Pogreb bo iz hiše žalosti v torek zjutraj ob 7:30 v cerkev St. Wendelin na Columbus Rd. Pogreb ima v oskrbi A. Grdina in Sinovi. Truplo bo pokopano na St. Mary's pokopališču na Clark Ave.

Miller boss demokratov

Centralni odbor demokratske stranke v državi je odglasoval, da je Ray T. Miller načelnik demokratov v okraju Cuyahoga. S tem je dvignjen tudi prestiž bivšega governorja Daveya.

GONGWER PRAVI, DA BO NADALJEVAL Z BOJEM ZA NADMOČ V CUYAHOGA

IZ RAZNIH KRAJEV PO AMERIKI

Trinidad, Colo. — Dne 21. jan. je tu umrl John Koncilja, star 72 let in doma iz Drašče vasi na Dolenjskem. V Ameriki je bil 57 let in zapuščal štiri sinove in dve hčeri, v Canon Cityju pa brata in sestro.

La Salle, Ill. — Dne 28. jan. je tu umrl Joseph Frkol, star 50 let in rojen v Mihovem pri St. Jerneju na Dolenjskem. V Ameriki je bil 30 let in tu zapuščal ženo, sina in hčer, v Clevelandu, O., pa sestro. Vzela ga je srčna hiba.

Duluth, Minn. — Joe Mavec z Elyja se nahaja v tukajšnji bolnišnici St. Mary's, kjer čaka na operacijo. Bolezni menda zelo razsajajo to zimo, kajti vse duluthske bolnišnice so natrpane z bolniki.

Johnstown, Pa. — Dne 8. febr. se je Terezija Miklavčič med pogovorom s sosedom zgrudila na tla in na mestu umrla. Zadelo je kap. Sara je bila 62 let, njeno deklško ime je bilo Trpin in doma je bila od Drage na Dolenjskem. Tu zapuščala tri sinove in tri hčere, v Lloydellu, Pa., pa sestro. Mož ji je umrl pred tremi leti.

Roosevelt si ogleduje utrdbe v Panami

Washington, D. C. — Zdej se je šele zvedelo, kam je šel predsednik Roosevelt, katerega odhod je bil zavil v tako tajnost. Vedelo se je samo toliko, da se je vkrcal na bojno ladjo Tuscaloosa in se odpejpal proti jugu. Nekateri so celo govorili, da se bo kje na morju sestal z evropskimi diplomati.

Torej zdaj je gotova stvar, da je Roosevelt odplul k Panamskemu prekopu, da si ogleda tamkajšnje utrdbe in na licu mesta prouči, če je potreba močnejšega obrambo tega važnega prekopa. Krizarko Tuscaloosa, ki vozi predsednika, spremljata rušilca Lang in Jouett.

Demokratska konvencija bo na 15. julija

Washington, D. C. — Generalni poštini mojster Farley je kot načelnik demokratske stranke določil, da se bo vršila demokratska narodna konvencija na 15. julija v Chicagu. Tako bo letošnja predsedniška kampanja za en mesec krajša kot je bila v letu 1916. Trajala bo komaj 15 tednov.

POLICAJA OBDOLŽENA TATVINE

Youngstown, O. — Policaja Miller in Culp so vtaknili v ječo na zahtevo policijskega načelnika Turnbulla. Obdolžena sta in sta tudi priznala, da sta v nedeljo zgodaj zjutraj izropala neko gazolinško postajo. Naložila sta v policijski avto kolesa in druge avtne potrebščine.

Columbus, O., 17. febr. — Demokratski državni centralni odbor je danes na svoji seji odglasoval z 20 proti 15 glasovi, da je Ray T. Miller postavljen načelnik demokratske stranke v okraju Cuyahoga. S tem je rešeno vprašanje med Gongwerjem in Millerjem, ki je stalo odprto skoro dve leti in demokraci v tem okraju šele zdaj vedo, kdo je njih boss.

Miller se je izjavil, da bo to zdaj prineslo mir v demokratski stranki. Takoj zatem se je pa izrazil veteranski načelnik stranke, Burr Gongwer, da bo šel boj naprej.

Oba, Miller in Gongwer, bosta kandidirala svoje pristaje za precinkne načelnike v majskih primarnih volitvah. Izvoljeni načelniki bodo potem na svoji konvenciji glasovali in izbrali svojega načelnika. Zdej bo torej vprašanje, kdo bo izvolil več precinknih načelnikov in vzpričo tega se obeta vroč boj v primarnih volitvah. Toda v te boju ima zdaj Miller prednost, ker je priznan načelnik in bo oddajal vsa dela pri volivnem odboru, ima pravico sklicati konvencijo ter bo isto vodil kot okrajni načelnik.

Miller bo najbrže tudi dosegel zmago s tem, ker bo državnih tajnik skoraj gotovo imenoval v volilni odbor Dan W. Duffy, katerega Miller priporoča. Gongwer je priporočal Lock-Thompsona. Državni tajnik napravi, kot je navada, kakor priporoča centralni odbor stranke.

Duffy je bil tajnik bivšega governorja Daveya in splošno se govori, da je bil Davey oni, ki je vodil strategijo in dosegel zmago za Millerja. Zdej se lahko tudi z gotovostjo računa, da bo Martin L. Davey ponovno kandidiral za governorja.

Zadušnica

V torek ob osmih se bo brala v cerkvi Little Flower v Garfield Heights zadušnica za pokojno Mary Ožbolt ob priliki prve obletnice smrti. Sorodniki in prijatelji so vabljeni.

Nezgoda

Mrs. Frances Mihelčič, 1150 E. 61st St. pestuje roko, katero si je zlomila, ko je spodrsnila na ledu. Nahaja se doma pod zdravniško oskrbo.

Pobiranje asesmenta

Tajnica dr. št. 162 KSKJ se bo nahajala nočjo med 6. in 7. uro v stari šoli sv. Vida v svrhu pobiranja asesmenta.

Tretja obletnica

V torek ob 6:30 se bo brala v cerkvi sv. Vida zadušnica za pokojnim John Tomšičem za tretjo obletnico njegove smrti.

V bolnišnico odpeljan

V bolnišnico sv. Aleša je bil odpeljan petletni Norbet Ngušek, 5705 Bona Ave. Ostati bo moral tam radi opeklin, ki jih je dobil pred par dnevi. Želimo fantku, da bi se kmalu vrnil domov.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

6117 St. Clair Avenue

Cleveland, Ohio

Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second class matter January 5th, 1939, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 42 Mon., Feb. 12, 1940

Slava junakom!

Že dva meseca in pol stoje Finci naslonjeni na zid in se bore proti silni premoči, da se ubranijo volčji čredi, ki jih naskakuje od vseh strani, hoteč planiti po njih in jim iztrgati srce iz telesa. Od prvega dneva, ko je vpadel Azijat Stalin Grozni na mali finski narodčič, ni nihče pričakoval, da bo vzdržal naval. Vsak si je mislil, da bo v par dneh po njih, da je njih usoda zapečaten, razen če ne dobe od svojih prijateljev pomoči.

Finci so zopet ustvarili v ljudeh vero, da je še junaštvo na svetu, tako junaštvo, kot je bilo za časov Spartancev, pa potem za časov turških bojev, ko je stal en mož proti desetim in stotim. Pa kljub temu je treba trezno misliti in računati, da i največji junak končno omaga proti premoči, zlasti še v sedanjih modernih časih, ko ne šteje toliko človeška osebna moč, ampak orožje in število.

Na finski fronti se bori en finski vojak proti štiridesetimi ali več Rusom. Poleg tega imajo Rusi desetkrat več in bolj moderno orožje. Finci nimajo bojnih tankov, ne dosti letal, ne dosti topov. Tega imajo Rusi na preostanjanje. Kaj se pozna Rusom, če izstrele v enem dnevu na tisoče topovskih krogel na finske postojanke, ne glede na to, če kaj zadenejo ali ne. Včasih ali dostikrat gre tudi grmenje na človeške živce.

Sovražnika, ki lahko vali naprej in naprej nove čete v boj, se ne more za vedno držati od sebe. Končno mora brantelj le omagati, če ne dobi novih čet, ki stopijo na mesto padlih. Toda kjer mora en vojak delati za tri padle in končno pade še ta, ni upanja na zmago.

Kakršno junaštvo so pokazali Finci ta dva peseca in pol, jih upravičuje do pomoči vsega ostalega sveta. Svet ne bi smel dopustiti, da tak narod podleže, da pogine. Takemu narodu je treba priskočiti na pomoč, ne samo s toplim aplavzom in občudovanjem nad njih hrabrostjo, ampak stopiti je treba poleg njih, pljuniti v roke in ramo ob rami z njimi pomagati klestiti sovražnika po buticah.

Finci se zavedajo od prvega dne vojne, da čim dlje se bodo ustajali, čim več škode bodo napravili sovražniku, tem dražje bodo to plačili, če podležejo. Vendar jih to ne zadržuje, da se ne bi borili naprej in kolikor največ mogoče škodovali sovražniku. Niti bombardiranje finskih vasi in mest, nezavarovanih in izpostavljenih sovražniku, jim ni vzelo poguma. Enako kot fantje in moške na fronti, kljubuje narod doma sovražniku. Ne dajo se oplahiti finske žene, niti otroci, na katere dežuje Stalin žveplo in ogenj. Molče vztrajajo in pomagajo, kjer le morejo.

Težko je še kak narod na svetu, ki bi vse to prenesel in še vzdržal. Zato naj bi pa oni, ki obljublajo temu narodu pomoč, to storili takoj, dokler ni prepozno.

Kdo more to storiti? Mi tukaj smo predaleč. Pač pomagamo z denarjem, z darili, z raznimi pripomočki, ki niso za vojno pomena. Toda Finci potrebujejo vojakov in te jim pa lahko dasta Anglija in Francija. Pa ne dva tri bataljone, treba je izdatne pomoči, ki bo nekaj zalega. Če je zavezniškom kaj na tem, da ne pade Mannerheim linija, se morajo zganiti takoj. Finci drugače ne bodo dolgo vzdržali.

Ni nam znano, v koliko pomagata Fincem Švedska in Norveška. Toda uradno ne pomagata nič. Morda pride dan, ko se bosta tega bridko kesali. Kajti če pade Finska, bosta na vrsti Švedska in Norveška z enako usodo. In tedaj svet ne bo imel simpatije z njima, ker danes držita roke križem, ko sovražnik davi njiju sosedo.

Na Finskem se bo v kratkem odločilo. Ruska nadmoč je začela roditi sadove. Stalin se je zaklel, da vzame Finsko, pa naj stane to kolikor hoče. Zato je gotovo, da se Finci sami ne bodo ubranili. V kratkem bomo videli, če res svet simpatizira s Finci, ne samo v moralnem, ampak tudi v materialnem oziru.

Pa naj Finci zmagajo ali če podležejo, ostali bodo živ simbol junaštva v sedanjih in prihodnjih zgodovini. Njih pogum bo uspešabljaj v junaških pesmih, kot bo uspešabljaj njihov krvnik, Azijat Stalin na enak način, kot je v spominu izdajalec Efijsalt.

Kaj pravite?

Prosveta je zapisala: "In vsak iskren delavski list, ki zastopa DELAVSKA NAČELA, mora obsojati Stalinov kriminalni napad na mirno Finsko, ki ni imela nobenih imperialističnih teženj, pač pa se je Stalinu postavila v bran za obrambo svoje neodvisnosti..." S tem je povedano vse.

Bogve, če je imel Roosevelt v mislih naše slovenske stalinovce, ko je govoril pred Ameriškim mladinskim kongresom ter poudarjal, "da 98% ameriškega naroda simpatizira z Finsko." Kdo sta pa ostala dva odstotka? To bosta pa najbrže oba komunistična lista, dnevnik v Clevelandu in tednik v Pittsburghu.

Nekateri slovenski "uredniki" niso mogli verjeti, da bi bili Finci prodrli do ruske železniške proge Murmansk-Leningrad. No, saj tudi niso verjeli v španski vojni poročilom, kadar so trdila, da so bili vrženi lojalisti nazaj. Morda še danes ne verjamejo, da je konec vojne v Španiji.

BESEDA IZ NARODA

Tudi Dolenjem slike

Treba je biti zelo previden, da se komu ne zameri kdor ima z javnostjo opraviti. Dasi imajo Dolenjci že zelo veliko slik, pa še vedno tu in tam kdo reče: "Naših dolenjskih pa ne kaže jih menda nimaš."

O, imam jih, imam, pa še kako fine! Ko sem naznanil za Notranjce slike, sem obljubil, da sledi naznanilo za Dolenjce. "NOTRANJSKA IN DOLENJSKA" sta sosedbi. Ko smo se peljali leta 1931 iz Ljubljane po glavni cesti preko Vrhnike, Logatec-Cirknice naprej preko Blok, smo se nazadnje peljali že v temni noči po nekem neznanskem klanecu, katerega ni bilo ne kraja in ne konca. "Strah me je bilo te poti, mislil sem, da gre ta cesta proti peklu. Poprej nisem nikoli slišal o tem klanecu, toda, sedaj mi mnogi pripovedujejo o tistem klanecu, kjer so morali večkrat počivati z vozmi furmani, ki so vozili s konji in voli po tem klanecu, ki je nekaj posebnega. Zakaj sem omenil ta klanec, boste razvideli, da sem vas hotel s tem pripeljati iz Notranjske na Dolenjsko. Ta klanec smatram, da je med tema mejnik, da si ne vem nič več nego kar sodim iz moje skušnje.

Prav tako se bo vršila tudi slikovna predstava. Začeli bomo v Bevkah pri šotarjih, tam bomo videli kje so tisti tako "nobel" kraji, iz katerih je prišla Mrs. Marjanca Kuharjeva. Druga postaja bo pri našemu slikarju Ivanu Tišlerju na Vrhniki pred njegovim študijem. On nas bo peljal nekoliko v dekanijsko cerkev sv. Pavla, da tam vidimo kako prihajajo iz cerkve na cvetno nedeljo z butarami in počakamo še, da prinese žene in dekleta polne jerbare kolačev k blagoslovu. Procesije vstajenja ne bomo čakali, to pride kdaj pozneje. Od tu se odpravimo v Logatec in se nekoliko pomudimo z rešetarjem, ki ima voz v sredi vasi. Za tem jo na namerimo kar v Planino na visoki stolp da vidimo vse pokrajine noter do Italije. Za tem odridemo naprej proti Rakeku, med potjo pa ogledujemo delo na polju, ženske na njivah rujejo strnišče. Na Rakeku pa velik lesni promet, kjer srečavamo težke vole vprežene v prazne, druge s polnimi vozmi tramovja in hlobov. Do tu nas bo spremljala še prva slika, ki sem jo posnel v družbi dr. Trdana leta 1931. od Rakeka naprej se pa zečenja nova slika, katero sta v preteklem (1939) letu posnela omenjeni profesor dr. Trdan in pa Ivan Tišler mo sorodnik iz Vrhnike. Začetek te slike je pri cerkvi in sicer na pokopališču (P.S. Vse bolj natančne dogodke sem že opisal, oziroma jih je opisal g. dr. Trdan in so bili objavljene.) Na potu v Begunje smo srečavali vozove naložene z senom in trdo povezane z vrvojo ker so jih pripeljali iz strmih bregov.

V Begunjah smo se pomudili dalj časa, to pa radi zgodovinskih starin in stavb, ki so tam še iz turških časov. Potem pa tudi radi vpoštevane družine Debevečev, ki je dala Ljubljani takega sina, dr. Josepha Debeveca (profesorja, nam pa brata Jakata "če verjamele al" pa ne). Ko smo v Begunjah srečali več znanih, smo potem odrinili v Cirknico. Kamor pridemo je vselej prvo cerkev in šola. To so spomeniki, katerih se bo spominjal vsak rojak in rojakinja, osobito pa se vsak spominja učitelja, naj je bil ta dober ali pa zloben, tega si je zapomnil vsak otrok, kar

ne bo pozabil vse svoje dni to vem, ko so mi pravili pri opisu pionirjev. Tako vidimo mogočne stavbe cerkve in pa svetnega doma. Cerkev so bile v turških časih skrivališče faranov, kamor so se zapirali pred krvočelnimi Turki.

Pod velikim mostom v Cirknici se kopljejo otroci se bodo Cerkničanje gotovo spomnili na mlada leta. Zatem nadaljujemo naprej v Dolenjo vas in vidimo tisto čudovito Cerkniško jezero, ki se pojavi pa ga zopet zemlja požre, čudo med čudi. Zatem dospemo v Martinjek. Dalje v Grahovo in tako naprej v Žirovnico.

Med našo potjo pa srečujemo vozove, bilo da so naloženi z senom ali tramovjem in žitom, bila je žetev. Neregledne vrste tako zvanih "osternic" gledamo kako jih gospodarji obkladajo s snopi bogatega žita, kjer se bo sušilo do mlave. Morala je biti bogata žetev, ker so nepregledne vrste teh osternic. Pri nas imamo v ta namen kozo in v te zdevamo snopje, tukaj imajo kar na njivah take osternice in jih polnijo tako z deteljo kot s žitom, da se na sapi suši.

Mnogo je bilo zabave gledati tudi žanjice pomešane tudi s koscem, ki kosi žito.

Pri Žerovnici ob potoku naliva vodo v sode na vozu za dom, drugje zopet perice pero. Vse je tako kakor je bilo nekaj, delo se ponavlja vedno na novo vse dni kakor za časa, ko smo jih pustili doma.

Gospod dr. Trdan je tudi skrbel, da se je povsod pokazal tudi župnik in da smo si ogledali božji hram, kakor že omenjeno, to je tudi najpomembnejši spomin na otroška detinska leta.

Dalje pridemo v Viševk, za tem pa v Kozaršče. Pod hribom si ogledamo zgodovinski grad "Šneberg". Kar na enkrat pa zagledamo nad vasjo Podlož visoko in znamenito božjopoto no cerkev na "Križni gori". Gremo naprej in dospemo na Bloke. Tu imamo zamudo ker hočemo kar mogoče več videti. Pri cerkvi se mudimo več časa, za tem pa gremo na dom ali v rojstno hišo Very Rev. B. J. Ponikvarja.

Del družine je bil doma, drugi na polju, polagoma so prihajali skupaj. Prav v bližini cerkve je vladala zgradila postojanka za smučarje, kjer se vežbajo v zimskem času, kar je v Jugoslaviji največji zimski šport tako zvan "Jadralski letal". Videli smo še nekaj prizorov na polju potem je sledila noč in nadaljevanje slik je sledilo teden pozneje v Staremu trgu, katerega smo si dobro ogledali. Stari trg je bil že v prejšnjem filmu in k temu je bil tudi "Nadlesk", ki je pa ravno takrat ves pogorel, ko smo dospeli tja leta 1931, ko smo bili tam smo še našli žerjavico od 18 poslopj, ki jih je vničil požar.

To kar sem do tukaj omenil velja za Notranjce, bodo pa delčni še precej tega tudi med dolenjskimi slikami, saj so bile prav pod direkcijsko stega mojstra posnete dr. Trdana kakor notranjske. Razlika je v tem, da se slike na Dolenjskem, osobito pa se okrog ribniške suhe roba, dajo slike bolj fino posneti, kakor v pokrajinah kjer zakrivajo in senčijo vasi in trge črni gozdovi, v tem imajo Dolenjci prednost v slikah.

Kakor sem že opisal tisti klanec, po katerem smo se iz Notranjske peljali na Dolenjsko, moram še poudariti, da nas je tolažil na dolgi in trudi poti v temni noči, ko se je bliskalo in pripravljalo za dež, dr. Trdan rekoč: "No, le malo

potrpite, da dospemo v Sušje, to je v moj rojstni kraj." Sušje pa Sušje, to je bilo g. doktorju vedno pri srcu, kajti, tam je imel g. doktor drago mamico in dom zlati! Res smo privozili, mislite si iz Ljubljane vse v enem dnevu prav v Sušje preko Notranjske in se ustavljali tu in tam. Toda, ko sta lansko leto snemala slike sama, sta obiskala te kraje dvakrat in rabila sta šimelna in bramca.

Druga ali dolenjska slika se začinja torej v Sušju, pri tisti kapelici, katero ne more niti dr. Trdan dovolj lepo opisati. Je pa ta kapelica tudi sredi vasi v senci pri cesti, kjer je še vedno življenje ob nji. Vedno hodijo mimo na delo in z dela. Ne daleč je korito, kjer napajajo živino in hodijo po vodo za domove, vse je živahno tam na okrog. Ob nedeljah je kapelica vsa s evetkami obložena. Tudi za časa mojega bivanja v Sušju se je zbralo pred to kapelo vse polno ljudi. Vse to bo pokazala slika. Ne bom pa pozabil kako smo v Sušju spali na skednju v senu po stari navadi. O to so zlati spomini. Vse to seveda po dobrohotnosti našega voditelja, g. dr. Trdana. Drugi dan smo zagledali ne daleč proč božjepotno cerkev pri Novi Štifti. O tem bo nadaljevala nova slika, ki je bila posneta leta 1936. Takole mi piše g. dr. Trdan dne 15. sept. 1936:

"Hvala Bogu, delo je končano, vaše cenjeno naročilo izpolnjeno! Ko bo še film razvit, boste gledali kaj je naša dolina ali kraj napram drugim!"

Naj k temu dostavim to, da če je kdo res hvaležen, da vidi slike iz domovine, naj ne pozabi na tega našega sotrudnika, kateremu vsi dolgujemo spoštovanja! Ta blagi mož se je trudil in se trudil vedno za druge in sebe vničuje za druge.

Krasna in pomenljiva je slika, katero sta posnela g. dr. Tišler in omenjeno leto sotrudnika g. Tišler in dr. Trdan. Ta slika, ki je namenjena, da jo vidi vsi, je zgodovinska in je za vsakega inteligenta pomembna, sestavljena je tako bogato, da je prekositi nikdo ne more in bi jo nobeni umetniki ne mogli bolj pogoditi. Dr. Trdan kot tak je že ustvarjen za to, da uči in oživlja za narod in za domovino, za to so mu slike služile za dosego cilja, da bi nas tukaj pridobil za domovino.

Začela sta pri Novi Štifti, ko se je vršil shod ob Velikem Šmaru na romarski praznik. Ta slika nam je v živo predstavila stare in mlade na tem romarskem mestu in nam dala željo biti še enkrat navzoči temu, kar smo doživeli v srečni mladosti.

Druga slika je sledila v Št. Vidu pri Štici, kjer se je vršila najimennejša cerkvena slavnost 800 letnica obstoja samostana. Tega se je veselili la cela katoliška Slovenija in se tam tudi izkazala. Jasno vidimo vse te prizore, bolje kakor če bi bili navzoči sami tam. Že samo slika Stične prekaša vse druge kar se tiče izvanrednih dogodkov. K vsemu temu pa nas dr. Trdan popelje širšem Dolenjske in se ustavimo nič manj kot v 60 krajih in gledamo prizore naših ljudi, v veselih in navadnih dogodkih, bilo pri delu in opravi, bilo pri veselju ob nedeljah in shodih.

Mogoče da so nekateri že nekoliko od teh videli, toda, take slike bi se morale večkrat videti in večkrat obuditi spomine na domovino, ne sicer da jo gledamo iz namena na pomilovanje, ker delajo in garajo, marveč, iz namena da ne pozabimo, da smo mi od njih ti sočkrat srečnejši, ne sicer po naši zaslugi, marveč, po sreči ko nam je bilo dano, da smo se revni domovini lahko izognili

in dospeli v Ameriko. Za to naj gledamo slike in njene spomine, saj smo njeni sinovi in hčere, ne pozabimo jo in ne imejmo zanjo poniževalnih besed, marveč znajo sočustvujemo, ker je naša rodna mati ter mati zlata in draga!

Še nekaj prav vljudno prosim! Dajte očetje in matere, da bodo prišli to pot tudi vaši sinovi in hčere k slikovni predstavi. Dajte jim reči vi sami, naj to naredijo iz spoštovanja do vas, naj vedo odkod ste vi in kako se je moralo delati in živeti doma! Znajdo dočakati tudi v Ameriki težkih časov, pa jim bo v tolažbo, če se bodo spomnili, da ste tudi vi bili v revni domovini, da pa ste vseeno znali si pomagati in prav gospodariti, da so sedaj srečni sinovi in hčere. Naj pride tudi mladina. Slika bo vzela dve in pol ure in bo vseskozi zanimiva ter podučna. Skupiček pa bomo rabili v dobro kulturnega vrta, ker je še nekaj neplačanih računov. Za v sredo ob 8 uri zvečer v Grdina-Krašovec dvorani, 6019 St. Clair Ave. — A. Grdina, lastnik slik.

Obljuba dela dolg

Newburgh. — V svojem zadnjem dopisu sem obljubila, da bom poročala kako se bomo kaj imeli na večerji pri naših jagrih in kakor pravijo, da obljuba dela dolg in da se mora poravnati, tega se spominjam še iz mladih let, ko so nas učili naši predstojniki, da je zelo velik greh, če se nekaj obljubi pa se ne izpolni, če se kaj ukra-de ali ogoljufa, da se mora vse poravnati v življenju, če ne mora pa potem-hoditi nazaj iz onega sveta in še celo po žerjavici in po ledenih gorah in nazadnje pa zlesti skozi šivankino uho, da pride nazaj popravljal kar je zagrešil.

Dalje so nam pripovedovali, da človeka, ki svojemu bližnjemu škoduje na dobrem imenu se zemlja ne vzame vase in da tak živ razpade. Prav zvesto smo poslušali take opominne naših mamič. Zato, da mi ne bo treba hoditi nazaj po tako grozni poti in najbolj pa me skrbi kako bi dvesto funtov težje sklobasala skozi šivankino uho, rajši sedaj poravnam svojo obljubo takoj.

Pri newburških jagrih je bilo res prav fletno. Polna dvorana je bila veselih in zadovoljnih posetnikov. Tukaj se je videlo, da imajo naši jagri veliko prijateljev in nekaj jih je bilo celo iz tistega kraja odkjer so bile žrtve za našo večerjo doma, ampak, da ne bi kdo mislil, da izpod tistega grma, jaz mislim od tam blizu ter so nam povedali, da so bili že večkrat navzoči, ko so spremili srnjake na zadnji poti na zemlji, a še nikdar niso videli take slovesnosti kakor sta bila ta dva spravljenja iz tega sveta. Obljubili so, da prihodnje leto jih bodo najmanj deset privezali za naše jagre (srnjakov namreč) ko bodo prišli ponje. Samo sedaj jih skrbi s čim bi jih privezali, no pa do tedaj je še daleč in bodo že kaj iznašli.

Komaj so se nam malo živci pomerili od vesele zabave in dober okus po srnjaku je bil še vedno v ustih, že je začelo dišati tam od Barbertona in v nosu nas je nekaj zasrbelo. Mr. Fortuna hitro pokliče Mr. Walterja, da naj nam hitro pošlje en bus. Zažvižgal je in naš jagri so bili kot bi trenili pred Sirkovo hišo in seveda tudi njih boljše polovice z njimi. Hitro smo zasedli bus in tutututu... se oglasi in odpeljali smo se.

Louis Zura je zapel "Adijo pa zdrava ostani..." komaj smo se dobro uredili, smo bili že v Barbertonu. Mr. Fortuna je stopil naprej in registriral svoj bataljon. Stopimo v dvorano, a v kuhinji je pa tako šume lo kot da se vse kuharice po

listju valjajo. Zasedli smo odločno nam mesto, dekleta so že čakala na nas in so nam takoj začele servirati večerjo, ki je bila prav okusno pripravljena.

Udeležba je bila zelo lepa. Tam smo videli g. župnika, poštnega mojstra in še veliko drugih odličnih oseb. Vsi skupaj pa smo bili prav židane volje. Posebno tam krog bare se je slišalo veselo petje. Ko smo pa imeli že vsega dovolj jedati in pijače smo se pa še malo zavrteli, da bi Barbertončani ne mislili, da ne znamo. Nato pa je prišel čas odhoda. Mr. Udo vič in Mr. Lekšan sta nas spremljala prav do našega busa in prestela sta nas, če smo vsi skupaj, da bi kakšnega tam ne pozabili.

Komaj pa smo se malo privadili skupaj peti, pa smo bili že doma, ampak v Newburghu je vse spalo, petelini so že znanjali dan, ko smo pokladali naše trudne kosti k pazobnemu počitku. Pozdravljajte ni vsi gostje obeh prirediteljev.

Apolonija Kic.

IZ PRIMORJA

—Šmrtna nesreča. Iz Podmornice nam pišejo: Dne 8. decembra se je smrtno ponesrečil 55 letni trgovec g. Anton Makuc Gorice, ki je bival na podmorščici iz bivšega Klavžarskega in Knežkega "Dopolavora," ki so ga odvarjali v novih železniških prostorih. Na strmini mu je spodrsnilo ter je strmoglavil na spodaj ležečo cesto in si razbil lobanjo. Z železniške postaje nesrečo opazili ter ga nezavestnega odnesli na litorino, kjer ob 10 zvečer pravkar privozili mimo. Proti jutru je umrl v grobiški bolnišnici. Zanimivo je, da je to letos že druga nesreča na istem mestu na poti iz istega lokala.

—Trst. Umrli so: Komac Marija 97 let, Mladovan Josip 68 let, Čok Ivan 67, Pahor por. Čevjenc Alojzija 77, Presetnik Marija 53, Kukanja Josip 77, Sekulic por. Princič Ivana 73, Kale Josip 61, Miloh Marcel 29, Gombač vd. Bertok Marija 87, Samčič Anton 58, Dulčić vd. Kovac, Sulčić Blaž 79, Škerl Franc 75, Vidmar Anžon 83, Tavčar vd. Miklavc Roza 71, Bezljaj vd. Uršula 88, Švara Srečko 61, Vojnič Karl 68, Bras Ivan 73, Rebec por. Sircelj Franciska 52, Stokor. Jadnik Viktorija 44, Adam Anton 91, Vitez por. Muha Josipina 68, Dolgan Josipina 65, Ferfolja Josip 64, Pangos por. Švara Leopolda 59, Berceelj Leopolda 45.

—Trst. Na ulici so našli smrznjenega 48-letnega Andrija Ferluga s Trstenika. Trdi se da je Ferluga ponoči padel na sneg in se onemogel in ker ga ni nihče opazil in mu pomagal je smrtno zmrznul. — Za kapjo je umrl na svojem stanovanju 65-letni Erič Stefanović.

Če verjamele al' pa ne

"Kakšni ste vendar možiki! Pri bari bi sloneli po celo noč, pa bi se ne naveličali! Če ti pa rečem, da bi nesel tisto pest smeti na jardi, se pa pripravljaj, kot bi šel na božjo pot na sv. Višarje. Ali pa če je treba iti v furnez naložit! Saj se obotavljaš kot bi šel na operacijo, ali pa denar naposodo prosit! Ali pa če bi te prosila, da bi šla v soboto v kino! Kdo bi tiste neumne slike zljaj. Kakopak, ampak komaj v soboto večer položiš žlico na mizo, alo pa v oštarijo in tam bi pa preslonel celo noč. Jaz sploh ne razumem in ne morem razumeti, kako morete možki presedeti toliko časa v oštariji."

"Zato pa," se tedaj oglasi mož, "zato pa ne govori o stvareh, ki jih ne razumeš."

Oliver Twist

C. Dickens-O. Župančič

Gospod Dawkins je nekaj minut žvižgal, potem si je snel klobuk, se popraskal za ušesi in trikrat pokimal.

"Kako misliš to?" je rekel Charley.

"Tralalala — žaba lešnik rada jela, ko bi le zobe imela — rumpumpum!" je dejal Lisjak in se navihano nasmehnil.

Čudna razlika, slaba tolažba. Gospod Bates je to čutil in je iznova vprašal: "Kako misliš to?"

Lisjak ni odgovoril. Pokril se je zopet, zajel škrice svoje dolge suknje pod pazduho, si še napel lice z jezikom, se udaril šestkrat ali kaj pomembno po nosu, se zasukal na peti in smuknil z dvorišča. Gospodič Bates je stopil z zamišljenim obrazom za njim.

Nekaj minut za tem so zdramile stopinje po škripajočih stopnicah šegavega starega gospoda, ki je sedel pri ognjišču, držal v levici safalado in v hlebček kruha, v desnici nožič in imel na trinožniku vrč piva. Lopovski nasmeh mu je prebegnil preko bledega lica, ko se je okrenil in naglo uho z ostrim pogledom izpod košatih rdečih obrvi proti vratom in tenko prisluhnil.

"O, kako pa to?" je zamrmral Žid in še bolj prebledel. "Samo dva? Kje je tretji? Pa ne, da bi se jim bila štrana zmešala! Čakaj!"

Stopinje so se približale; zgoraj so se v tihoto odprla, vstopila sta Lisjak in Korle Bates ter zaprla vrata za sabo.

TRINAJSTO POGLAVJE
Umni bralec se seznani z novimi osebam; poleg tega izve različne kratkočasne stvari ki se tičejo pričujoče povesti

"Kje je Oliver?" je vzkliknil

VSE KARKOLI

potrebuje se od zobozdravnika bodi izvlečenje zob polnjenje zob in enako lahko dobite v vaše polno zadovoljstvo pri dr. Zupniku, ne da bi zgubili pri tem dosti časa. Vse delo je narejeno, kadar vam čes pripuša. Uradni naslov:

6131 St. Clair Ave.
vhod na 62. cesti
Knausovo poslopje
(Feb. 17, 19, 21.)

Velika noč se bliža!

Vsi, ki imate v stari domovini še starše, sorodnike, prijatelje in znanke, se istih radi spomnite ob praznikih. A ne samo, da se jih spomnite, tudi razveseliti jih želite s kakim primernim darilom. Najbolj primeren dar za PIRHE je denar. Da pa bodo vaši dragi v domovini točno in v redu sprejeli to, kar jim pošiljate, se vam svetuje, da se glede pošiljanja denarja obrnete na:

AUGUST KOLLANDER
Slovenski Narodni Dom
6419 St. Clair Ave.
CLEVELAND, OHIO

KOLLANDER pošilja denar v Jugoslavijo, Italijo in druge evropske države. Vsaka pošiljatev je garantirana in je običajno izplačana v treh tednih. Cene dinarjem in liram so zelo ugodne. Pri Kollanderju dobite tudi jugoslovanske in italijanske znamke.

razkačeni Žid in z grozečimi očmi vstal. "Kje je fant?"

Mlada tatitca sta pogledala svojega učenika, kakor da ju je njegova jeza ostrašila; spogledovala sta se, odgovora pa nista.

"Kaj je s fantom?" je zavpil Žid, zgrabil Lisjaka krepko za vrat in ga obsipaval z groznimi kletvinami. "Povej, če ne, te zadavim!"

Fagin je gledal tako ljuto — Korle Bates je mislil od kraja, da bo bolj zdravo zanj, če se drži od strani; zdaj pa je sprevidel, da pride za davljenje tudi on na vrsto — tako ljuto je gledal Fagin, da se je spustil Korle Bates na kolena in začel tako neusmiljeno in nepretrgano tuliti — nekako v sredini tuljenja podivjanega bika in tuljenjem trobila.

"Boš govoril!" je grmel Žid in tresel Lisjaka tako zelo, da je čudo prečudno, kako ga je ostalo sploh kaj v obleki.

"Kaj — policisti so ga ujeli, pa je štorije konec," je zagodrdel Lisjak. "Zdaj me pa izpustite!" In mahoma se je izmuznil iz suknje, ki je ostala Židu v rokah, zagrabil vilice in gnil proti telovniku šegavega gospoda. Ta sunek, da je storil svojo dolžnost, bi bil iztočil več dobre volje, kakor bi se je v enem ali dveh mesecih spet nabralo.

V tej stiski je Žid odskočil z gibčnostjo, kakršne ne bi prisodil navidezno tako polomljenim kostem, popadel vrč in zamahnil, da bi ga zalučal napadalcu v glavo. A prav ta hip je obrnil Korle Bates z naravnost strahovitim tuljenjem njegovo pozornost nase, in vrč, namenjen drugam, je nenadoma spremenil smer ter zlezel proti temu gospodiču.

"Kakšnega hudiča pa udelevate?" je zarentačil debel glas. "Kdo je lučal proti meni? Dobro, da me je zadelo pivo in ne vrč, sicer bi bil eden izmed vas nesrečen. Pa ta prokleti bogati grabež, ta stari židovski ropotec razmeče kaj drugega neko vodo? Še te bi ne, ko bi ne bila zastoj. Kakšno one pa imate, Fagin? Hudič me vzemi, če mi ni ovrtnica piva pijana! Noter, ti pohujljena beštija! Kaj čepiš zunaj, kakor bi se sramoval svojega gospodarja? Noter!"

Mož, ki je tako renčal, je bil tršat človek kakih pet in trideset let v črni žametni suknji, zato blatnih rumenih hlačah, v vezankah s sivimi nogavicami in krepkih, mečatih nogah — tiste vrste noge, ki jim poleg take oprave še nekaj manjka: železje šele bi sliko spopolnilo. Na glavi je imel rjav klobuk in okoli vratu umazano ruto z velikimi, belimi lisami; z nje dolgimi, razcefranimi konci si je brisal pivo z obraza, ko je govoril. Ko je to opravil, se je pokazal širok, surov obraz s tri dni starimi koinami in dvoje mračnih oči. Eno je pričalo z raznimi pisanimi znamenji, da je dobilo nedolgo tega udarec.

"Ala, noter, siliš?" je režal ta prikupni tolovaj. Bel, kocast pes s pač dvajseterimi praskami in ranami vsepovsod se je splazil v sobo.

"Zakaj nisi hotel prej noter?" je dejal mož. "Ali si previsok, da bi me pred ljudmi pripoznal? Lezi!"

Temu povelju se je pridružila brca, ki je pognala psa na drugi konec izbe. Videti je bilo, da je žival tega vajena, kajti čisto mirno se je zvila

v kot, niti bevsnila ni. Tam je neprestano mežikala s krmežljivimi očmi, kakor da hoče sbo natančno pregledati.

"Kaj pa to rogoviljenje? Pretepaš fanta, ti lakomnik skopušasti, ti netečni stari skrivač?" je dejal mož in zlagoma sedel. "Čudim se, da ti vratu ne zavijeta! Jaz namesto njiju bi ti ga že. Da sem bil jaz v tvoji šoli, bi bil to že davno storil in te — pa ne, prodati te le ne bi mogel, saj nisi za nobeno rabo, kvečjemu, če bi te spravil v steklenico za vzorec grdob, samo težko, da bi pihali tako velike steklenice."

"Tiko, tiho, gospod Sikes!" je dejal Žid trepetaje. "Ne tako glasno!"

"Pojdi se solit s svojim 'gospodom'!" je odgovoril lopov. "Kadar mi prideš s tem, imaš že kakšno za bregom. Saj veš, kako mi je ime, pa konec. Ne bom mu delal sramote, kadar udari moja ura."

"Že prav, no, pa — Bill Sikes," je dejal Žid s pasjo poniglavostjo. "Slabe volje ste videti, Bill."

"Že mogoče," je odgovoril Sikes. "Pa bi rekel, da si tudi ti take, ali pa mečeš vrče okrog sebe brez vseh hudih misli, kakor kadar kaj izblebečeš in —"

"Ali norite!" je vzkliknil Žid, zgrabil moža za rokav in pokazal na dečka.

Gospod Sikes se je zadovoljil s tem, da je zavezal imaginarno zanko pod svojim levim ušesom. Pri tem je nagnil glavo na desno ramo — jezik brez besed, ki ga je pa Žid po vsej priliki dobrodu razumel. Potem je zahteval kupico žganja, a v rokovnjaškem jeziku, s katerim je bilo njegovo govorjenje sploh prepleteno, ki pa bi bil bralec popolnoma nerazumljiv.

"Pa da mi ga ne zastrupiš!" je dejal Sikes in položil klobuk na mizo.

To je rekel za žalo; da je pa videl satanski pogled, ko se je Žid proti omari grede ugriznil v blede ustnice, bi se mu ta previdnost pač ne bila zdela odveč. Vsaj spoznal bi bil, da se stari šegavi gospod ne bi preveč obotavljal, umetno sestavljeni tekočini še kaj priliti.

Ko je zvrnil Sikes dve, tri čaše žganja, se je blagovolil pozanimati tudi za mlada dva gospodiča; in po tem milostnem ponižanju se je vnel pomenek, kako in kaj je z Oliverom. Prišlo šo v pretres posameznosti njegovega vjetja s takimi spremembami in popravki, kakršni so se zdeli Lisjaku za zdaj najugodnejši.

"Bojim se," je dejal Žid, "da bo kaj izbleknil in nas spravi vse skupaj v škripece."

"To je močno verjetno," je odgovoril Sikes in se zlobno zarežal. "Poturčali te bodo,

Fagin."

"Bojim se, veste," je pristavil Žid, kakor da je opazko preslišal, pri tem pa je onega ostro pogledal, "bojim se, če nas prišči nejo, da bo še marsikateri drug rep zvijal. In vam bo predla hujša kot meni, dragi moj."

Možak se je zdrznil in se ves divji obrnil proti Židu. A stari gospod je potegnil rame prav do ušes in oči so mu brezizrazno srepele v nasprotno steno.

Pogovor se je za dolgo utrgal. Vsak ud te častite bratovščine, se je zdelo, da je zatopljen v svoje premišljevanje — še pes, ki si je nekako hudobno obližoval smrček, bi rekel da je preudarjal, kako bo naskočil prvega, ki mu pride na cesti nasproti.

Ta ali oni mora izvohati, kaj se je zgodilo na sodišču," je dejal Sikes bolj tiho, kot je govoril, ko je bil prišel.

Žid je pokimal, češ, takisto mislim sam.

"Če ni čenčal in če so ga zamehurili, potlej se ni bati, dokler ga ne izpuste," je dejal Sikes. "Potem pa bo treba paziti nanj. Nekako ga moraš dobiti v roke."

Žid je zopet pokimal.

Prikladnost takega ravnanja je bila na dlani; pa kaj, ko je imela vsa ta stvar ključko! Namreč — Lisjak in Korle Bates in Fagin in gospod William Sikes, vsi od prvega zadnjega so imeli slučajno

silno in globoko ukoreninjeno antipatijo, da bi je iz kakršnegakoli vzroka ali pod kakršno si bodi pretvezo približali policijskemu uradu.

Kako dolgo bi bili še sedeli in se spogledovali v tem ne posebno prijetnem stanju negotovosti, je težko povedati. Tudi ugibal ne bom, ker je nepotrebno; kajti nenadoma sta stopili v izbo tisti dve mladi dami, ki ju je videl Oliver pri neki prejšnji priliki, in ti dve sta spravili pomenek na novo v tek.

"Kakor nalašč," je rekel Žid. "Beta pojde; kajne, da, draga moja?"

"Kam?" je vprašala gospoica.

"I, samo malce na policijo," je rekel Žid priliznjeno.

Gospodični na ljubo moramo povedati, da ni rekla kratkoma, da noče, temveč da je samo jedrnat in krepko zatrdila, da ni na glavo pala — zelo vljudno in nežno se je vprašanje ognila in s tem je pokazala ta mlada dama neko prirojeno oliko in omiko, prerahločutno, da bi mogla razžaliti kakega sočloveka s tem, da bi mu zahtevalo naravnost in brezobzirno odbila.

Židu je upadel pogum; pa se je obrnil od te damice, ki je bila pisano — da ne rečemo, krasno opravljena — rdeče krilo, zelene čizme, rumeni polžki — in je nagovoril nje družico:

"Nancy, ljuba," se je dobrikal, "kaj pravite vi?"

"Da to ne gre. Bob ob steno, Fagin," se je odrezala Nancy.

"Kako to misliš?" je vprašal Sikes z mračnim pogledom.

"Kakor sem rekla, Bill," je odgovorila Nancy mirno.

"Pa prav ti bi bila kot nalašč za to," je prigovarjal Sikes. "Živa duša te ne pozna tod okrog."

"Tudi ne maram, da bi me," je odgovorila Nancy enako mirno, "in zato pravim bolj, 'ne' kakor 'da,' Bill."

"Že pojde, Fagin," je rekel Sikes.

"Ne, ne pojde, Fagin," je rekla Nancy.

In Sikesove je obveljala. S

pretnjami in obljubami dani je dala mlada dama naposled pregovoriti, da je prevzela naloge. Nje seveda niso zadregali tisti pomisleki, kakor njo prijetno tovarišico; zakaj? bilo še dolgo tega, kar se je preselila iz oddaljenega poštenega ractliffskega predmestja v fieldlanesko okolico, zato se ji ni bilo treba bati mnogoštevilnih znancev, ki bi jo utegnili spoznati. Žid ji je dal iz svoje preobilne zaloge čist, bel predpasnik, si ga je privezala, in slavnostno pod katerega je skrila polžke in Miss Nancy se je ravno na pot po svojem poslanstvu

Finci so zajeli ruske topove, ko so razbili 44. rusko divizijo. Tukaj vidite nekaj topov, kot se jih rabi za obstreljevanje letal.

Teodor Roosevelt, vnuk pok. predsednika Roosevelta, se je poročil z Ano Babcock iz Louisville, Ky

Ti ruski ujetniki, ki so jih zajeli Finci od 44. divizije, bodo imeli boljše življenje v ujetništvu kot njihovi tovariši, ki so še na fronti.

AMERIŠKA DOMOVINA

bi morala biti

v

vsaki slovenski hiši

H RANILNE VLOGE

TEKOČE OBRESTI PO 3%

ST. CLAIR SAVINGS & LOAN CO.
6235 ST. CLAIR AVENUE